

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Eddy's Snackcompany” – zgłoszenie nr 14 363 931

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie R 1999/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ostateczne oddalenie sprzeciwu Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG wobec rejestracji znaku towarowego nr 14363931 „Eddy's Snackcompany” zgłoszonego przez Eddy's Snack Company GmbH;
- nakazanie EUIPO dopuszczenia do rejestracji znaku towarowego nr 14363931 „Eddy's Snackcompany” dla wszystkich wskazanych towarów;
- nakazanie EUIPO dopuszczenia do rejestracji znaku towarowego nr 14363931 „Eddy's Snackcompany” przynajmniej dla wskazanych towarów z klas 29, 31 i 32;
- obciążenie EUIPO i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG łącznie lub oddzielnie kosztami, opłatami i honorariami zapłaconymi przez skarżącą w postępowaniu przed Sądem oraz w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i w postępowaniu odwoławczym przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2017 r. – Maico Holding/EUIPO – Eico (Eico)

(Sprawa T-668/17)

(2017/C 382/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Maico Holding GmbH (Villingen-Schwenningen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Krüger i D. Deckers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Eico A/S (Brønderslev, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 13 706 726

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lipca 2017 r. w sprawie R 2089/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lipca 2017 r. w sprawie R 2089/2016-4 Eico/Maico i uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 października 2016 r. wydanej w postępowaniu nr B 002528654 oraz ich zmianę poprzez całkowite uwzględnienie odwołania i sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2017 r. – Port Autonome du Centre et de l'Ouest i in./Komisja

(Sprawa T-673/17)

(2017/C 382/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Port Autonome du Centre et de l'Ouest (La Louvière, Belgia), Port autonome de Namur (Namur, Belgia), Port autonome de Charleroi (Charleroi, Belgia), Port autonome de Liège (Liège, Belgia) i Région wallonne (Jambes, Belgia) (przedstawiciel: J. Vanden Eynde, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną w przypadku każdego ze skarżących i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o sygnaturze: SA.38393(2016/CP, ex 2015/E) – opodatkowanie portów w Belgii [C(2017)5174 final]
- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej uznającej brak opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych dochodów z działalności gospodarczej portów belgijskich, a w szczególności portów walońskich, za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą w istocie jeden zarzut. Ich zdaniem Komisja od początku pominęła art. 93 TFUE, który ustanawia szczególne reguły dla sektora transportu, a zatem dla portów, i w ten sposób nie uwzględniła woli prawodawcy europejskiego.

Według skarżących ocena Komisji jest faktycznie i prawnie nieuzasadniona i jest sprzeczna z treścią art. 1 belgijskiego kodeksu podatkowego (CIR) i z prerogatywami organów publicznych w zakresie określania działań o charakterze nieekonomicznym prowadzonych w interesie ogólnym.